

"Biz gəldi-gedərik, tək Vətən yaşasın" amalının qəlbində hökm saldığı, qısa və mənalı ömründə hər an belə vətəni düşünən çox dəyərli və cəsur, tanışqca daha çox tanımaq istədiyim şəxslərdən biri, nur üzlü bir ananın vətənpərvər oğlu olaraq dünyaya göz açan, lakin təkəcə doğumu ilə bir ananın olsa da, şəhadəti ilə bütün anaların oğlu olan şəhid gizir Məmmədov Çingiz İlham oğlu.

14-cü yazı

(Əvvəli ötən saylarımızda)

Gizir Məmmədov Çingiz İlham oğlu ilə eyni hərbi hissənin qonşu bölmələrində xidmət etməyimizə və tabeçilik münasibətlərinin olmamasına baxmayaraq, onun necə bir vətənpərvər, vətən üçün sözədə yox, əməldə can verməyə hazır olduğu hərbi xidməti zamanı bellı idi.

Ulu öndərimiz Heydər Əliyevin "bütün peşələr gözəldir, ən gözəl peşə isə vətəne xidmət etməkdir" kəlamını hər zaman dilində şüar edən gizir ömrünün ən gözəl çağlarını vətənimizin azadlığı və torpaqlarımızın bütövlüyü uğrunda mübarizəyə həsr etmiş, təkəcə bununla kifayətlənməmiş, hər zaman tabeçiliyində olan şəxsi heyətin də vətəni sevən döyüşçülər kimi yetişməsi üçün əlindən gələni hər bir şeyi etmişdir. O deyirdi: "Bir millətin sahib olduğu ən önəmli şey vətəndir". Gizir Məmmədov Çingiz İlham oğlu hər şeydən, hətta canından da üstün bildiyi vətəni üçün şəhid olaraq adını ən uca zirvəyə - şəhidlik məqamına yüksəlmiş. Bu müqəddəs məqam hər kəsə nəsih olmur, hətta "Qurani- Kərimdə" də şəhidləri ölü adlandırmağa icazə verilmir. "Allah yolunda öldürülənlər (şəhid olanlara) "ölü" deməyin. Əksinə, onlar (Allah dərgahında) diridirlər".

Mən müharibənin başlamasına az günlər qalmış onun ürəyinin necə vətən üçün döyündüyünün, müharibə zamanı isə sözündə yox, əməlində vətən üçün hər şeyi etdiyinin bir daha şahidi oldum və onunla birlikdə bu şərəfli yolla addımlayaraq, Vətən müharibəsində, Murovdağ döyüşlərində yurdumuzun hər qarışı üçün Azərbaycanın mərd, şücaətli, igid oğlanları ilə birgə mübarizə apardıq. Onun vətən eşqi döyüşçülər üçün bir məktəb, sevgi və hörmətlə anılacaq bir yoldur, hər bir vətəndaş üçün "ilk dərs"dir. Vətənpərvərlik ruhunda böyüdülmüş, vətənsəverliyin ailəsindən, onu böyüdən valideynlərindən övladlarına keçdiyi hər iki qardaşın vətən uğrunda canını fəda etməsi, nəinki bizim ölkəmiz, hətta bütün dünya üçün ibrətamiz və unudulmaz bir məktəbdir.

Gizir Məmmədov Çingiz İlham oğlunun canı "vətən, yurd, torpaq, bayraq" sözləri ilə yoxdurmuşdur. Nə qədər ki, üçrəngli bayrağımız şəhidlərimizin sayəsində ucalarda dağalanmaqda davam edir, bu o deməkdir ki, biz xalq olaraq öz varlığını, vətənimizi qoruya bilmişik.

Bizlər hər zaman şəhidlərimizin əziz xatirəsini uca tutmalıyıq, çünki onlar ölümləri (dinimizin peyğəmbəri Məhəmməd s.a.v şəhidlər haqda: "Şəhid cənnətdədir, Allah qa-

tında xeyirli bir mərtəbədə ikən, heç bir qul bir daha dünyaya qayıtmaq istəməz. Ancaq şəhidlər bundan müstəsna. Çünki şəhidlər şəhid olmanın necə üstün mərtəbə olduğunu bildikləri üçün yenidən şəhid olmaq üçün can atarlar") ilə bu torpaqları bizə vətən etdilər. Bu torpaqlar cəmi şəhidlərimiz sayəsində vətən olub. Hər zaman bizlər əlimizdən gələni ən yaxşı işləri görsek, hər addımımızda, hər sözümüzə şəhidlərimizi ansaq, onların ruhları şad olar. Şəhidlər biz unuduğumuz zaman ölürlər. Şəhid gizir Məmmədov Çingiz İlham oğlu kimi vətəni canından çox sevən əziz şəhidləri sevmək, onları hər zaman anmaq bizim ən ümdə vətəndaşlıq borcumuzdur. Bir daha əziz şəhidimizə uca Yaradandan rəhmət, ailəsinə və yaxınlarına səbir diləyirəm.

Unutmayaq, Şəhidlər vətənimizin istiqlalı, torpaqlarımızın azadlığı və bütövlüyü, dövlətimizin daimi, müstəqilliyimizin əbədi, üçrəngli bayrağımızın sonsuz qədər üfiqlərdə dalğalanması üçün canlarını fəda edə bilərlər!

Muradov Hacı, Vətən müharibəsi veteranı, II qrup müharibə əlili, istefada olan baş leytenant

Mən də Cavid və Çingiz kimi Şəmkir rayonunun Yenibad kəndində doğulmuşam. İndi də həmin kənddə yaşayıram.

Çingizlə bir sinifdə oxumuşam. Qonşu, yaxşı dost olmuşuq. Çingiz çox mərifətli, böyüyün-küçüyün yerini bilən idi. Hamıya qayğı ilə yanaşırdı. O, şən olmasıyla özünü dostlara, doğmalara sevdire bilmişdi. Hamı onun xətrini çox istəyirdi.

Cavid Çingizdən fərqli olaraq çox sakit, heç kimlə işi olmayan bir insan idi.

Cavid də, Çingiz də çox kasıbçılıqla böyüyüblər. Əziyyətin nə olduğunu bildirlər. Zəhmətkeş uşaqlar idilər. Bir yerdə böyümüşük, dost olmuşuq. Uşaqlığımız bir yerdə keçib.

Çingiz məktəbdə oxuyanda həmişə hərbiçilərin olacağını deyirdi.

Əsgərlikdən gələndən sonra sənədlərini "Gizir hazırlığı kursu"na verdi. Qəbul olundu. Sevinci yerə-göyə sığmırdı. Uşaqlıqdan arzulanığı peşəyə sahib olmuşdu.

Kursu bitirdikdən sonra göndərişlə Naxçıvanda 5 il gizir kimi qulluq etdi. Hər gələndə Naxçıvandan, hərbiçiləyə şadlıqlarından, ev, dostlar üçün danışırdı. Hər dəfə hərbi qulluqdakı naliyyətlərini sevinclə bölüşürdü. Artıq püxtələşmişdi. Texnikanın sirlərinə yiyələnmişdi. Ordudakı dostlarından, onların mehribanlığından

"Şəhid qardaşlar" kitabı

Şəhid Məmmədov Çingiz İlham oğlu haqqında unudulmaz xatirələrim

söhbət açırdı. Əsgərliyinə olan sevgi və qayğısını sevsəvə bölüşürdü. Vətənə xidmət onun üçün hər şey idi. Ən böyük arzusu torpaqlarımızı işğaldan azad etmək idi. Özü də o qalibiyyətin öndüdə olaraq. Qələbənin olacağından çox əminliklə danışırdı.

Naxçıvandan gəldikdən sonra Tovuzda xidmətini davam etdirdi. Ürəyindəki vətən, torpaq sevgisi onu həmlə taborunda xidmətə getirmişdi. Seyfəlidə həmlə taborunda təlimlərdə iştirak edirdi. Xüsusi təlimlər keçirdilər. Əsgərlərdən da razılıq edirdi.

Son gələndə müharibəyə tam hazır olmalarından danışdı və mütləq qalib gələcəyimizə çox əmin idi. Bu bizi də sevincidirdi. İnanırdı ki, bu təkəcə hərbi qulluqçuların deyil, bizim hamımızın, xalqın birliyi sayəsində mümkün olacaq. Çünki hamı Qələbəyə susamışdı. Qələbənin sevincini dadmaq, onu yaşamaq istəyirdi.

Çingizin hər gəlişi, hər söhbəti bizə ruh verirdi. Müharibə nə qədər qanlı-qadali olsa da, hamı torpaqlarımızın yağı düşməndən azad olunmasını istəyirdi. Mən də, müharibə başlasa, mütləq könüllü olaraq müharibəyə gedəcəyimi bildirmişdim. Elə də oldu.

28.09.2020-ci ildə könüllü olaraq müharibəyə getdim. Sentyabrın 29-da, müharibə başlayandan iki gün sonra Çingizlə görüşdüm. Çingiz dedi ki, qardaş, özündən muğayat ol, mən Murova gedirəm. Sağollaşib ayrıldıq. Ondan sonra Çingizlə əlaqəm kəsildi. Sonra eşitdim ki, Çingizdən

heç bir xəbər yoxdur. Evdəkilər də narahatdır.

Həm döyüşdə, həm də yaxın dost olduğumuzdan Çingizi mənəndən də soruşurdular. Mənim isə Çingizdən xəbərim yox idi. Bir neçə gündən sonra axtarıb Çingizin döyüş dostlarını tapdım. Dedilər ki, Çingiz qardaşı Cavidin şəhid olduğunu bilib, bir az fikrə getdi və dedi ki, mən irəli gedirəm. Geri qayıtmaq söhbəti etməyin.

Çingiz düşməndən təkəcə qardaşı Cavidin yox, bütün şəhidlərin intiqamını almağa söz verib. Ona görə də ən ağır döyüşlərdə qabaqda olub.

Mən Çingizi yaxşı tanıdığımdan, bilirəm ki, o düşməndən qorxub-çekinən deyil. Ən ağır döyüşlərə girir və təhlükə hiss etsə, ora kim-seni buraxmaz, təkəcə gedər.

Çingiz belə qəhrəman, mərd, cəsur oğul idi. Döyüş yoldaşları Çingizin cəsurluğundan, qəhrəmanlığından danışırdıqca, dostum üçün qürur duyurdum. Sonda hiss etdim ki, Çingizlə görüşə bilməyəcəyəm. Çingizin oktyabrın 2-də Murovdağında itkin düşüyünü bildirdilər. Bunun eşidəndə gözümdən önünə uşaqlığımız, məktəb illəri, xoş günlər gəldi. Bir də İlham əmiylə, Faya xalə.

Mən də Cavidlə Çingizin və şəhidlərimizin qisasını alacağıma söz verdim.

Müharibənin sonuna yaxın Şuşa-Xankəndi döyüşündə yaralandım. Məni Bakıya hospitala gətirdilər. Özümə gələndə Çingizin anası Faya xaləyə zəng elədim ki, Çingizdən nə xəbər var? Faya xalə ağlaya-

ağlaya mənə dedi ki, Kamil, sən Çingizlə qardaş kimi olmusan, bəlkə nəse bilirsən, mənəndən gizlətmə. Çingizin itkin düşdüyünü bilsəm də, anasına deyə bilmədim.

Çingiz həmişə deyirdi ki, mən vətənim, millətim üçün şəhid olacam. Elə oldu da.

Cavid də Çingiz kimi hərbiçilərin olmaq istəyirdi. Ona görə də o da "Gizir hazırlığı kursu"na daxil oldu.

Əvvəlcə Tovuzda, sonra isə Goranboyda xidmət elədi. Hər zaman döyüşə can atırdı. Müharibə başlamamışdan bir az əvvəl xidmətini ön cəbhəyə dəyişdi. Düşmənlə üzbəüz olmaq istəyirdi. Sanki müharibənin başlayacağını bilirdi. Yəqin ürəyinə dammışdı. Vətəni, torpağını çox sevən qorxmaz döyüşçü, gizir Cavid Məmmədov elə müharibənin ilk günlərində döyüşçü dostları ilə birlikdə ermənilərin bir neçə postunu alıb, bəzi kəndləri işğaldan azad etdikdən sonra qızğın döyüşlərin birində qəhrəmancasına şəhid oldu.

Hər dəfə kənd qəbiristanlığına gedəndə ilk ziyarət etdiyim Cavidlə Çingiz, mənim şəhid qardaşlarımla olur. Hospitaldan evə buraxılanda da onları ziyarət etməyi özümə borc bildim. Cavidlə Çingiz mənim təkəcə uşaqlıq dostları deyil, həm də döyüş dostlarımdı. Fəxrimdı. Qürur yerimdı.

Allah kəndimizin şəhidləri olan Cavid və Çingizə, eləcə də bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin! Yaralı qazilərimizə şəfa versin!

Məmmədov Kamil, "Cəsur döyüşçü" medallı qazi

(ardı var)

Rəfai TAĞIZADƏ